

Wid din flickas famn.
 Om du der ej söka wet
 Tröst för din oöddlighet;
 Om ej kärlek lagern råder,
 Som din ådra väcker;
 Skall din möda
 Sig föröda
 För ett fruktlöst namn.

Kloft war flickans tal, min broder!
 Cythere är nöjets moder.
 Ungling, drick; men må du ej förgåta
 Hennes myrt i rankan ståta!
 Kärlek bjuder — hjeltarne blefna:
 Kärlek bjuder — klipporna wefna:
 Ömsom dödens eller lifwets Gud
 I stålens bråk och lyrans ljud.

Snart åt hwalfwets westra sida
 Ses din stjerna strida,
 Snart en mattad stråle sprida,
 Snart hon ewigt släcks.
 Njut den dag som åt dig ler;
 Tro ej hoppets morgon mer. —
 I Tatarens öken, bröder!
 Ingen drufwa blöder,
 Och mot famnen
 Blotta hamnen
 Af en skönhet sträcks.

Stockholm,
 Elméns och Granbergs Tryckeri, 1835.
 Huset N:o 4, Johannis Gränd.

GS 405

Krigs-Artiflarna.

(Ur nya Garnison).

1:sta Art.

För en och hwar som wederbör
 Jag härmed wetherliget gör:
 Soldatens pligt mot min person,
 Är subordination;
 Wid ansvar det förbjudet är,
 Sin käresta att hysa här,
 Jag sätter den som det ej lär
 I fästningstornet der.

2:dra Art.

Men har nu hit på något sätt
 En flicka sjelf sig wåg beredt,
 Hon pröfwe utan all pardon
 Wår subordination;
 Det är ej stort, hon endast har
 Arrest derför i fjorton dar,
 Men lider eljest ingen nöd
 På watten eller bröd.

3:dje Art.

I strånghet syns den nog befängd;
 En hwar förrådare blir hängd,

Den som ur fästningen går ut
Kan wänta ett skott frut;
Men attraperas han dess för,
Så anses han som defektör,
Och finn's det nog ammunition
Så skjuts han den pultron.

4:de Art.

Om nya trupper tas emot,
De må åtnöjas utan knot
Med hwad i fästningen kan fås
Och wanligen bestås;
Här är artikeln litet sträng
Ty dela sällskap, bord och sång,
Det får den nya garnison
Med gamla bataljon.

Sällheten.

Du, med trångtande rop
Kallad af slaf och Rung!
Säg, hwad döljjer du dig? —
Vör du i flyktans skör?
Der, med rufwande wingar
Natten waktar det gamla guld.

Kann i sanningens djup
Grubblande förskär'n dig?
Säg bland Skaldemör dig
Dwåljande Sångens Son?
Var wid Segrarens sida,
Dig den blodiga stridens wagn?

Bagdads stolte Calif,
Mättad af nöjets rus,
Mottar gäspande, kall,
Himmelska Glickans kyss;
Ha! du hwilar, o Sällhet!
Ej på njutningens swanduns-bådd.

Dyß född, hålsar med gråt
Barnet den första Sol;
Gubbe, suckar det trött
Efter den sista natt.
Sjelf den dygdiges äga
Gjuter tåren på bleknad kind.

Blifwa, trångta och dö:
Bjuder oss Dödens lag —
Sällhet! är du en dröm?
Gäckande känslors dröm?
Eller — är du en bild af
Sanna, kommande Himlars ro.

Blodet brinner, hjertat hoppar:
Af den flåmda drufwans droppar
Föddes modet, föddes snillet låga,
Föddas dugder och förmåga.
Bachus bjuder — hjeltarne sjunga,
Bachus bjuder — skalderne sjunga.
Gudar, Gudar! om ej nektarn fanns,
Hwad wore all Olympens glans?

Wet, den kraft, som drufwan gömmer,
Gäsfängt sig berömmar
Mot det rus din känsla tömmer